

den evige flamme

Damens beretning

alyson noël

på dansk ved john lysmand

Så snart jeg havde hørt min første kærlighedshistorie, begyndte jeg at lede efter dig og forstod slet ikke, hvor blind jeg var. Elskende finder ikke omsider hinanden et eller andet sted. De har hele tiden levet inde i hinanden.

Rumi

paris, 8. august 1608

Jeg lader mine øjne glide i og læner mig tilbage i det polstrede fløjlsæde. Hesteskoenes hårde, rytmiske slag mod brostenene giver genlyd fra husmurene i perfekt harmoni med hjulenes rumlen og fjedrenes knirken. En lyd så smuk som nogen symfoni, jeg nogen sinde har hørt.

Det er lyden af flugt.

Lyden af afsked.

En lyd, som altid har bragt mig trøst og beroligelse.

En lyd, som lover mig, at mine nyvundne venners uvelkomne mistænksomhed og nysgerrige spørgsmål inden længe vil være forvandlet fra et problem til endnu et trist minde. Et hårdt tiltrængt pusterum på et nyt opholdssted, før jeg igen må af sted.

Jeg er en sigøjner.

En nomade.

En vagabond.

En, som altid er på vej mod nye horisonter – men ikke altid frivilligt.

Sådan en som mig må undvære mange af de ting, som andre regner for selvfølgeligheder.

En fast adresse, slægtninge, en kreds af gode venner, man har tillid til.

Det lærte jeg på den hårde måde. Dengang jeg havde lullet mig selv ind i visheden om, at det var i orden at blive samme sted, at slå mig ned – kun for at blive vækket midt om natten af faklernes flakkende skær, truslen af dragne sabler og den opskræmte hobs hysteriske angst.

Den fejltagelse har jeg ikke i sinde at begå en gang til.

Jeg tager fat i gardinet med de gyldne kvaster og skubber det til side, så jeg kan kaste et blik ud ad det lille, firkan-tede vindue og op på den fløjlsorte himmel så overstrøet med glitrende klynger af stjerner, at den minder mig om Drinas smykkeskrin – en silkeforet kasse af overdreven størrelse, med dynger af de fineste juveler, der kan købes for penge.

Mit hoved fyldes af tanker om hende – hendes flammende, røde hår, hendes mælkehvide hud, hendes griske, grønne øjne og hendes kølige, ildevarslende smil – som tilsammen gør hende så skøn, så overvældende smuk, så tiltrækkende, at det i årevis – århundreder, faktisk – forekom mig at være alt, hvad jeg behøvede.

Men sådan er det ikke mere.

Nu er mit eneste håb at slette ethvert spor af hende.

At forvise mindet om den kvinde, jeg har tilbragt næsten hele mit liv sammen med, til den mørke fortid, hvor det forhåbentlig med tiden vil visne og dø.

Men det må siges til hendes forsvar, at det ikke er hende, der har ændret sig. År efter år har hun altid været helt den samme – fuldstændig som den lille pige, jeg frelste fra børnehjemmet for hundreder af år siden.

Begærlig.

Grådig.

Umættelig.

Et villigt offer for et righoldigt udvalg af krav og længsler, som åbenbart aldrig kunne mættes.

Og hendes mest glubende appetit var forbeholdt mig.

Jeg kan ikke komme uden om, at jeg engang begærede hende lige så voldsomt, som hun begærede mig, men i dag er der intet tilbage. Flammen er slukket.

Kareten svinger skarpt til højre, men udsigten er den samme. Så uforandret og evig som mig selv.

Pålidelig står solen op og går ned igen, mens månen og stjernerne lyser så klart, som de gjorde den dag, jeg blev født, for mere end to hundrede år siden. Et natursceneri, jeg altid har taget for givet uden nogen sinde at stoppe op og fundere over, hvilket evigt tilbagevendende mirakel det er.

En brist i min karakter, som jeg oprigtigt håber på at kunne gøre noget ved, så snart jeg er kommet væk fra dette sted.

Kusken sætter farten ned – et tegn på, at vi nærmer os bestemmelsesstedet, og jeg kommer til at tænke på, om nogen af gæsterne ved aftenens selskab – mine såkaldte venner – mon vil bemærke, hvor meget jeg har ændret mig – at jeg ikke længere er den samme forfængelige og overfladiske person, de alle sammen kender mig som.

Noget er anderledes, end det var før. Noget, jeg ikke helt kan sætte fingeren på. Det er, som om min gamle måde at *gøre* tingene på, min gamle måde at se tingene på, min gamle måde at *være* på – ikke længere fungerer for mig. Så min eneste mulighed nu er at komme videre. Jeg må søge efter det, jeg endnu ikke ved, hvad er. Det, som det åbenbart er meningen, jeg skal finde.

Det ene ubestemmelige, udefinerbare, som vil have langt større betydning for mig end noget andet, jeg nogen sinde har kendt.

Som lyset fra havnen, der vinker sømanden til sig, er det dét, der driver mig videre. Dét, der får mig til at klamre mig til håbet.

***

Hestene vrinsker og stamper i den brolagte indkørsel. Mit stikord til at trække gardinet fra, rette på håret og vesten, stikke den lille gave, jeg har taget med til værtinden, i lommen, nikke til kusken og finde vej til indgangsdøren, mens jeg tavst repeterer mine replikker en sidste gang:

Farvel.

Arrivederci.

Goodbye.

Au revoir.

Auf Wiedersehen.

Ord, jeg har sagt så mange gange på så mange forskellige sprog, at man skulle tro, jeg efterhånden kunne dem udenad.

Jeg har ikke været i Paris længe nok til, at nogen er begyndt at vise utidig nysgerrighed omkring min rigdom eller min evige, uforanderlige ungdom – de to uundgåelige spørgsmål, som hver gang driver mig på flugt. Men jeg er begyndt at kede mig. Jeg føler mig rastløs. Jeg mærker trangen til at komme videre. Til at søge mod den ukendte skæbne, som utvivlsomt venter på mig.

En uniformeret tjener åbner døren for mig og viser mig ind i et hjem så overdådigt og rummeligt, at det med lethed kunne huse tusind adelsmænd.

Før jeg krydser det vidtstrakte marmorgulv, hvor jeg med vanlig afslappethed vil deltage i de indstuderede ritualer af nådige nik, venlige smil og kys på begge kinder, den sædvanlige, obligatoriske udveksling af hjertelige hilsner, der snart vil være glemt igen, stopper jeg op et øjeblik for at indsuge energierne. Jeg stiller ind på hver enkelts sind og lytter til hans eller hendes inderste tanker – inden jeg

lukker af for hele koret og koncentrerer mig om min værtinde i salens anden ende.

Hun er en overpyntet, fordømmende, selvoptaget kvinde med tilbøjelighed til lidt for meget rødvin og smag for sladder af den mest ondsindede slags. I samme sekund jeg får øje på hende, og hendes hadske tanker genlyder i mit hoved, spørger jeg mig selv, hvordan jeg dog nogen sinde har kunnet regne hende blandt mine venner.

Jeg lægger den lille, fløjlsklædte æske i hendes begærlige, udstrakte hånd og bukker dybt for hende vel vidende, at hendes længselsfulde blik nok så meget skyldes det kostbare, juvelbesatte smykke i æsken som det, at jeg ankommer alene. En kendsgerning, som uden tvivl har sat tanker i gang hos hende.

Bestemt ikke noget, en hurtig rokade i bordplanen ikke kan klare, tænker hun og sender mig et hurtigt, kalkulerende blik. Hvad hun ser er det samme, som hun altid ser. Et udtømmeligt lager af charme, velstand og skønhed, som hun er fast besluttet på at udnytte til sin fordel. Hun har hørt rygterne om min interesse for unge, smukke og villige piger, så hun sætter mig ved siden af Daphne, en køn brunette, hvis kurtiserende blikke og kokette latter bestemt ville have fornøjet mig enhver anden aften – bare ikke denne.

Uanset hvor tiltrækkende de enlige unge damer måtte vise sig at være, er der ikke én af dem, der kan påkalde sig nogen form for interesse fra min side.

Ikke desto mindre løsriver jeg mig fra min værtindes indskrænkede tankeverden og retter min opmærksomhed mod Daphne.

Jeg gennemgår hele spillet af charmerende smil og nådige nik og leverer mine åndfulde svar på hendes tvetydige bemærkninger så perfekt som en skuespiller i et veldrejet

lystspil. Jeg morer mig med at holde styr på, hvor mange gange hendes hånd finder vej til min arm (syvogtredive indtil videre), samtidig med at jeg tæller, hvor mange af det overdådige måltids retter det lykkes mig at snige mig uden om (foreløbig syv – suppen medregnet). For jeg ved, at hver ret bringer mig nærmere til det *farvel*, som er mit egentlige formål med dette besøg.

”*Monsieur?*”

Stemmen river mig ud af min tankerække – den er så lys, så melodisk, så fuld af *poesi*, at den får mine nakkehår til at rejse sig.

”*Monsieur?*” gentager hun, men mit svar forsvinder på tungen.

Aldrig før har jeg set øjne så blå, hår så gyldent, hud så blød og glat og indbydende, at jeg ville give alt for at presse min egen mod den.

Aldrig før har jeg set noget så enestående som hende.

”*Pardon.*” Hun nejer og trækker sig hurtigt tilbage, da hun forveksler min stumhed med selvoptaget arrogance og indbildskhed – for der skal kun et enkelt blik på min påklædning, mine skinnende knapper, det fulde omfang af al mit latterligt overdådige stads til at fortælle hende, at jeg nok er så højt på strå, at jeg slet ikke vil nedlade mig til at svare en person af hendes lave byrd.

”*Pardonnez-moi,*” siger jeg. Skønt fransk for mig er et fremmedsprog, taler jeg det flydende. Da jeg griber hendes hånd, mærker jeg, hvor varm og *elektrificerende* hendes hud føles mod min, og jeg oplever en voldsom trang til bare at holde den fast og aldrig give slip igen. Jeg mister kontrollen over mig selv og grynter et lavmælt: ”Hvem er du?” for jeg *må* bare vide det.

Hun når at se fortvivlet på min værtinde og bøje hovedet

i skam, mens rødmen skyder op i hendes kinder, inden det går op for mig, hvilket pinligt brud på etiketten jeg netop har begået. Jeg har gjort hende forlegen nu og kan meget vel have bragt hende i vanskeligheder, så jeg fortryder, at jeg åbnede munden.

”Jeg er Evaline, seigneur.” Sky møder hun mit blik, mens hun prøver at frigøre sin hånd fra min. ”Må jeg have lov at tage Deres tallerken?” Hun løfter sin hage og sender mig et blik, som får varmen til at strømme igennem mig. Men selv om jeg prøver, kan jeg ikke tage blikket fra hende. Ikke undvære synet af hende. Ikke slippe hende. Ikke give afkald på følelsen af hendes hud.

”Jamen, Damen dog!” udbryder Daphne og prikker til min arm med sin lange, spidse negl, så jeg er tvunget til at slippe den bedårende hånd – og det er, som om hele min verden formørkes ved tabet af den. ”Hvad ville Drina ikke sige, hvis hun så dig sværme for en tjenestepige på den måde?”

Hun ser beregnende på mig med sit griske blik. For et øjeblik siden, da det var hende, der havde min opmærksomhed, havde hun bekvemt glemt alt om Drina, men nu da det handler om at sætte denne pige – denne smukke og usædvanlige pige – på plads, så er der pludselig ikke noget i vejen med hendes hukommelse.

”Drina er i Ungarn,” siger jeg og løsriver mit blik fra den gyldne lok, der er undsluppet pigens stramme kyse, som holder sammen på hendes frisure. Omhyggeligt indprenter jeg mig hver eneste detalje i hendes ansigt, hendes holdning, hendes mimik, hendes kropssprog, hendes stemmes tonefald – for at jeg skal kunne genkalde mig det hele i min erindring og ikke behøve at leve et eneste sekund mere uden dem. ”Vi er gået hver til sit,” tilføjer jeg og er udmærket

klar over, at den bemærkning nok skal gå som en løbeild gennem hele selskabet og afføde megen forargelse. Men for mig har det ikke længere nogen betydning.

Det var ikke selskabet, min bemærkning var rettet til. Det var pigen.

Evaline.

Det smukkeste og mest poetiske navn, jeg nogen sinde har hørt.

Mine øjne følger hende, da hun fortsætter sin vej omkring bordet. Hendes sænkede blik og den hårde hud på hendes hænder fortæller mig, at hun for længst har vænnet sig til at udføre mine såkaldte venners hårde og talrige arbejdsopgaver – selv om hendes løftede hage og hævede øjenbryn afslører en indre styrke og intelligens, som alle andre åbenbart har valgt at se bort fra.

De har aldrig kunnet se længere end til den grove og beskedne tjenestepigedragt, man har tvunget hende til at bære. Den gråbrune kyse, der skal skjule den smukke, gyldenblonde hårpragt, som jeg ved, hun gemmer på. Det eneste, der gør indtryk på dem, er alle de overfladiske ting i livet: rang, rigdom, klasse. Præcis de ting, jeg besidder til overflod – og den eneste grund til, at de har inviteret mig til at komme her i aften.

Ude af stand til at se, hvad jeg ser. Blottet for evnen til at gennemskue det triste ydre og se det strålende indre. Sørge­ligt blinde for den kendsgerning, som står så lysende klart for mig:

Denne kvinde – denne tjenestepige – denne *Evaline* – er legemliggørelsen af alt, hvad jeg nogen sinde har stræbt efter.

Hun er min skæbne.

Hele formålet med min eksistens.

Og nu da jeg har fundet hende, har jeg ikke længere nogen grund til at drage af sted. Ikke når alt, hvad jeg søger – alt, hvad jeg behøver – befinder sig lige her.

Jeg læner mig tilbage i mit sæde, føler mig mere hjemme end nogen sinde før. Hurtigt falder jeg igen ind i rollen som den charmerende middagsgæst, der lokker smilene frem i min værtindes ansigt og får Daphne til atter at læne sig frem mod mig og gribe min arm.

I dette samfund overskrider man ikke ustraffet grænserne mellem klasserne – og nu da jeg har besluttet mig for at blive, har jeg intet andet valg end at følge de gældende regler.

I hvert fald ikke lige nu.

Men i morgen vil jeg finde hende.

I morgen vil Evaline og jeg *helt tilfældigt* møde hinanden.

Og det vil vi også i overmorgen.

Og dagen efter.

De tilfældige møder vil komme igen og igen, indtil jeg omsider har fået en chance for at lære hende at kende – og kan gøre mig fortjent til at vinde hendes tillid.

Og når jeg har vundet den tillid, vil jeg tilbyde hende den ene ting, jeg ikke har tilbudt nogen anden i meget lang tid:

Det evige livs eliksir.

Mine øjne drister sig til at møde hendes igen, og jeg benytter lejligheden til at gøre en hurtig visit i hendes tankeverden. Jeg er nødt til at sikre mig, at det ikke kun er *mig* – at hun også mærker det – det vidunderlige brus af sitrende, svimlende varme og den rigdom af løfter, den rummer. Et fænomen, ingen af os er i stand til at forklare, for ingen af os har nogen sinde før oplevet det.

Og så – lige så hurtigt, som jeg kom ind i hendes sind – er jeg ude igen. Undgår hendes blik og retter min opmærksomhed mod selskabets deltagere. Jeg er tilbage i

festlighederne. Smiler og ler, drikker og hengiver mig til fornøjelserne sammen med alle de andre – uden et sekund at slippe følelsen af, at mit liv er forvandlet.

For evigt.

Der er ingen vej tilbage.

Intet – *intet som helst* – vil nogen sinde igen blive, som det var.

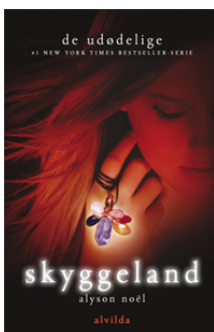
Der er planlagt i alt seks bind i serien om *De udødelige*. Serien afsluttes i 2011.

Bind 1 · Er udkommet

Bind 2 · Er udkommet

Bind 3 · 6. oktober 2010

Bind 4 · Forår 2011

den evige flamme – Damens beretning

er oversat fra engelsk efter ETERNAL FLAME (DAMEN'S STORY)

ETERNAL FLAME by Alyson Noël. Copyright © 2010 Alyson Noël, LLC.
By arrangement with the author. All rights reserved.

Dansk udgave: © 2010 Forlaget Alvilda, København
Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen/MilleArtDesign
Novellen er sat med Times New Roman PS og Manticore

www.alvilda.dk · www.immortalsseries.com